

eller med den naturvidenskabelig-mathematisk Videnskab. Jeg skal være den Sidste til at sige noget Dunt om Latin — om de Døde ikke Andet end Godt — men jeg troer, at der er nogen Genfaldighed i denne Retning. Lader os være enige om een Ting, og det er, at naar vi ikke selv kunne bedømme en Sag, have vi Lov til at henholde os til visse Myndigheder. En Mand, som ubetinget var en Myndighed i disse Sager, var Gaius Tegnér, Professor i Græsk ved Lunds Universitet, og han siger — jeg kan paavise Stedet bestemt, det staaer i en Tale til de Studerende ved Slutningen af en academisk Forelæsnings — at det ikke kan nægtes, at megen sand og høi Dannelse kan vindes uden Kjendskab til de døde Oldsprog; thi de dannede Gæmmer, som ligge i den græske og latinske Literatur, ere gaaede over i de nuværende Literaturer, og han tilføier, at kun de, der selv ville optræde som Mestres, d. v. s. som Skabere af Værker i Literaturen, maae gaae til Kilderne, men forøvrigt opnaaes al den Dannelse, som et Mennecke, en almindelig Borger, har nødig, gennem Oversættelser. Jeg skulde meget feile, om ikke de, som med Alvor have læst Wilsters Oversættelser af Iliaden og Odysseen, maaffee have mere Kundskab til den græske Oldtids Liv og den græske Aand i det Hele taget, end der gives i den lærde Skoles græske Timer, hvor man kun modtager Brudstykker af Iliaden og Odysseen; det er et stort Spørgsmaal. Jeg skal nævne en anden Ting, mine Herrer. Det viser sig, at de, der have gennemgaaet den klassiske Dannelse, som jeg ogsaa sætter Pris paa, daglig og atter daglig vise, og det endog i denne Sal, at de ikke ere mere gennemtrængte af den Samfundsraad, som er nedlagt i de græske og latinske Skrifter end Andre, end f. Ex. jeg. De Samfundsforhold, hvorunder Grækerne og Romerne vandt Storhed, og hvorunder Iskænderne i Grunden førte an i Kultur i Norden, finder liden Tilslutning her. Naar altsaa ikke Læsningen

af græske og latinske Forfattere kan indpode Dyrkerne den friske Aand, som gjorde det Store, troer jeg ogsaa, man kan tvivle Noget om, at Læsningen af Klassikerne har en saadan Virkning, at Oldtidens Aand forplantes til den nulevende Slægt. Jeg skal heller ikke lade uomtalt, at der ogsaa er Aandens Stormænd i den nyere Tid, som f. Ex. Shakespeare og et Par af vore Stormænd herhjemme, der ikke have været synderlig fribte i de klassiske Sprog. Jeg vil blot nævne, at Thorvaldsen og Dehlenschlager skulde have været meget tynde i Latin og Græsk, ikke at tale om, at det hedder om Musernes og Grækiernes Sanger, at: „Han spogte i de hulde Musers Arme og muntrede saa lidt sin Næstes Hu. Da kjendte han til Alvinds lede Harm, saa lidt som Græsk han kjender til endnu“. Det var en af vore høist begavede danske Digtere, der skrev dette; det var P. M. Møller, og han var dog Professor i Græsk. (Indsigelse). Jo, Poul Martin Møller, græsk Professor. — Sandheden er den, at det latinske og græske Sprog — især det latinske — bør dyrkes, fordi der ikke alene i Oldtiden, men gennem hele Middelalderen er nedlagt deri saa mange Tanker, saa mange Videnskabsæmner, at man ikke ret godt kan komme til større videnskabelig Indsigt uden igjennem dem; det er Sagen. Det er som Middel til at vinde ligefrem Kundskab i et eller andet Fag, at man skal lære dem, men naar man ikke vil trænge dybere ind i et saadant Fag, anseer jeg det at lære Latin og Græsk for fuldstændig overflødig (Modsigelse), eller rettere ikke nødvendigt. Ja, mine Herrer, misforstaae mig ikke; jeg mener, at det er rigtigt, at den ene Deel af Underviisningen udmunder paa sit Høidepunkt i den klassiske Sprogside, og den anden i den naturvidenskabelige Side; men jeg kan ikke finde nogen som helst Grund til, at man ikke skulde kunne vinde academisk Borgerret, naar man, efter at have gennemgaaet det almindelige Cursus, yderligere havde godtgjort, at man